



Betegek világnapja

A betegeknek segíteni kell méltósággal szembenézni a gyógyíthatatlan betegségekkel és a halállal.

A Szentatya üzenete a betegek világnapjára



Simon András: Betegségben

A betegek világnapjára küldött üzenetében Benedek pápa azon kezdeményezések és politikák előmozdítását sürgeti, amelyek a szenvedőknek, különösképpen pedig a végső stádiumban lévőknek megteremtik annak lehetőségét, hogy „méltósággal nézzenek szembe a gyógyíthatatlan betegséggel és a halállal”.

2007. február 11-én 15. alkalommal ünneplik a betegek világnapját, amelynek központi eseményeit ezúttal Dél-Korea fővárosa, Szöul látja vendégül.

Az irgalmas samaritanus példájára soha nem szabad, hogy segítség nélkül maradjon, aki a betegség tapasztalatával találkozik – írja a pápa. „A tudomány előrelépései ellenére még nem találtáységek ásták alá.” Az emberi életnek „természetéből kifolyólag vannak korlátai, s előbb-utóbb elérkezik a halál. Ezt előbb-utóbb minden emberi lénynek meg kell tapasztalnia, s fel kell készülnie, hogy szembenézen vele.”

Mi több, „a világon sok millió ember még ma is egészségtelen életkörülmények között él, s a lényeges, alapvető orvosi tartalékokhoz hiányosan fér hozzá, aminek következtében növekszik a »gyógyíthatatlannak« tekintett emberek száma”. Az egyház elkötelezetten fáradozik azon, hogy segítse a végső stádiumban lévő és gyógyíthatatlan betegeket, és buzdítja azokat a szociális politikákat, amelyek segíthetnek kiküszöbölni számos betegség okait, s támogatást kér a halálos betegek és azok számára, akiknek nincsen orvosi gyógymód.

A pápa végezetül közvetlenül azokhoz a betegekhez fordul, „azokhoz a kedves testvéreimhez, akik gyógyíthatatlan és halálos betegségekben szenvednek”, „a kereszten szenvedő Krisztus szemlélésére” buzdítva őket, s hogy vele egyesülve azzal a teljes bizalommal forduljanak az Atyához, hogy „minden élet, s a tettek különösen is, az ő kezében van”.

AsiaNews/Magyar Kurír

Babits Mihály: Balázsolás

Szépen könyörgök, segíts rajtam, Szent Balázs!

Gyermekkoromban két fehér gyertyát tettek keresztbe gyenge nyakamon s úgy néztem a gyertyák közül, mint két ág közt kinéző ijedt őzike.

Tél közepén, Balázs-napon szemem pislogva csüggött az öreg papon, aki hozzád imádkozott

fölém hajolva, ahogy ott térdeltem az oltár előtt, kegyes szokás szerint, s diákul dűnnyögve, amit sem én, s ő se jól értett. De azért te meghallgattad és megóvtad gyermeki életem a fojtogató

torokgyíktól s a veszedelmes mandulák lobjaitól, hogy fölnövén félszáz évet megérjek, háladatlanul, nem is gondolva tereád.

Óh ne bánd csúf gondatlanságom, védj ma is, segíts, Sebasta püspöke!

Lásd, így élünk mi, gyermek módra, balgatag, hátra se nézünk, elfutunk a zajló úton, eleresztve kezetek, magasabb szellemek - de ti csak mosolyogtok, okos felnőttek gyanánt.

Nem sért ha semmibe veszünk s aztán a bajban újra visszaszaladunk hozzátok, mint hozzád ma én reszkető szívvel... Mosolyogj rajtam, Balázs! ki mint a szepegő kamasz, térdeplek itt együgyű oltárod kövén - mosolyogj rajtam, csak segíts! [...]

Hisz a te szent gégedet is kések nyiszálták, mikor a gonosz pogány kivégzett: tudhatod, mi az!

Te ismered a penge élet, vér ízét, a megfeszített percek, a szakadt légsző görcseit, s a fulladás csatáját és rémületét.

Segíts! Te már mindent tudsz, túl vagy minden, okos felnőtt! Te jól tudod, mennyi kint bír el az ember, mennyit nem sokall még az Isten jósága sem, s mit ér az élet... S talán azt is, hogy nem is olyan nagy dolog a halál.

2007: Szent Imre és Szent Erzsébet éve

Szent Imre pedig szüntelen haladt a jámborságban s királyfi létére oly szigorú életre adta magát, miként a kolostorok szerzetesei. Kemény böj-tökkel, vezeklő övvel és deszkaággal gyötörte testét és még azon is kevés álmodat engedett magának. Történt egyszer, hogy nagy titokban ellovagolt Veszprém várába, mely alatt egykor király-atyja legyőzte a lázadó pogány magyarok vezérét, Koppányt, minek emlékezetére ottan püspökséget alapított, Gizella királyné pedig fényes templomot építtetett. Imre herceg tehát odamenvén, elrejtőzködött a templomban, hogy ottan az éjszakát háborítás nélkül imádságban eltöltse.

Amint tehát ottan imádkozik szent György vértanú kápolnájában, íme így fohászkodik:

– Vajjon mit cselekedhetnék én, Uram Istenem, mi néked kellemetes volna?

Ím akkor nagy fényesség áradott reá és mennyei szózatot hallott, mely szólt ekképpen:

– Testi és lelki szűzességet várok tőled. Ezt adjad nekem és ebben maradj meg.

Mikor a szent királyfi ezt hallotta, nem bízott maga erejében, hanem az Úr segedelmét kérte, mondván:

– Mennyei Atyám, ki mindene-
ket látsz, oltsad el bennem e testnek
veszedelmes indulatait te áldott irgal-
masságotnak harmatjával.

Az Úr pedig meghallgatta könyör-
gését s megerősítette és megvigasztal-
ta őt. Akkor mondá Imre herceg a
szolgának, ki igen álmélkodott a fé-
nyességen és a mennyei szózatot:

– Te pedig senkinek életem fogytáig
ne szólj eme dolgokról.

Azonközben király atyja igen for-
gatta elméjében, kit választana je-
gyesül szent Imre hercegnek, semmit
nem tudván annak fogadásáról. Vá-
lasztott hát egy szép és nemes szűzet,
Krezsimir horvát királynak leányát.
Mivelhogy pedig Imre herceg atyja
parancsolatának nem állhatott ellent,

Istennel közlé szándokát és mineku-
tána az Úrnak 1026. esztendejében
megtartották a mennyegzőt, mind
hitvestársát is maga szándokára térít-
tette s egymással élven, életük fogytá-
ig megmaradtak a szűzességben és a
szent angyali életnek méltóságában.

István királynak pedig igen meg-
gyarapodván országlásban való sok
bokros gondja s éjjel-nappal munkál-
kodván testet-lelket emésztő nagy dol-
gaiban, igen megfáradott és erői meg-
fogyatkoztak. Annakokáért gondolta,
hogy koronáját még életében leteszi és
helyezi fiának fejére, reménykedvén,
hogy derék király válik belőle. Hogy
pedig felfedezze előtte az országlásnak
tudományát, jeles könyvben megírta
neki minden bölcsességét, intvén őt
hűségre a szent hit és az egyház iránt,
buzgó imádkozásra és az országlásban
való bölcsességre.

Annakután pedig tanácsot tartván
az ország fő embereivel, azok mind ja-
vallották a király szándokát és megál-
lapították Imre herceg koronázásának
napját az 1031. esztendőnek szeptem-
ber hava második napjára.

Akkor mind egész ország nagy
örömben készülődött ama napra,
hogy fényes ünneppel megülje Imre
hercegnek trónra helyezését. Ám Is-
tennek bölcsessége másképpen vége-
zett: szent Imre herceg nyolc nappal a
koronázás előtt ágyának esett és bizony
mind egész nemzetnek buzgó imád-
sága, mind édes szüleinek aggságos
vigyázása és Istenhez esdő fohászko-
dásai hiában voltak.

Szent Imre herceg éppen a koro-
názásra választott napon visszaadta
ártatlan lelkét Teremtőjének, földi ko-
rona helyében mennyei koronát nyer-
vén. Mondhatatlan nagy keserűség,
bánat és siralom támadott akkoron
mind egész országban, leginkább pe-
dig édes szüleiben.

Székesfejérvárott pedig gyászra
gyülekezett a nép és mind a fő neme-
sek és zászlós urak és nagy búsulással
helyezték Imre herceg szent tetemét

Boldogasszony templomának kriptá-
jába.

És íme az Úrnak bölcs rendeléséből
Imre hercegnek szűz hitvese is urának
halálát követő nyolcad napon megtért
mennyei országába, hogy ki követte
őt szűz szent életében, kövesse híven a
halálban is.

Azon órában pedig, melyben Imre
herceg tiszta lelke mennyekbe szállott,
történt, hogy Eusebius, a palesztinai
Caesarea város püspöke, éppen nagy
ünnepi processzióban járt papjaival és
hívóival. És ím egyszerre csak a ma-
gasságban angyalok énekét hallotta és
mondá az esperesnek, ki oldalán lép-
kedett:

– Hallasz-é valamit?

– Bizony semmit nem hallok, – fe-
lelte az.

– Imádkozunk hát, – mondotta a
püspök.

És kevés ideig imádkozván, íme
amaz is hallotta a mennyei szent éne-
ket s akkor szózat hallatszott az égből
mondván:

– Boldog Imrének lelkét visszük
mennyekbe, ki magyarországi István
királynak fia volt s ez órában múlt el
ez világból.

Akkor mind ketten nagy hálát adtak
Úr Istennek és magasztalták szűz szent
Imrét, Istennek választott hitvallóját.

Részletek Révai József Szentek legendái

– Szent Imre herceg című művéből

**Február 10. Farsangi
játsszóház az ovismise
után a szilágyis
tanító nénikkel.
Külön foglalkozunk/
foglalkoznak
kicsikkel és iskolába
készülőkkel.**

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”



Prohászka, a Szentlélek hárfája

Fiatal pedagógusként történelmünk legsötétebb korszakában indult a pályám. Dúlt a második világháború, pedagógus apám a fronton, és nem sejtettük, hogy a nagy világegés után ránk szakadt egy következményeiben ma is érezhető, majdnem fél évszázados korszak minden gyötrelmével.

Ezen a göröngyös úton lélekben egyenes gerinccel egy ajándékba kapott imakönyv segített, címe: Szentlélek hárfája. Íme, a szerző mottója:

„Egy húr illetésétől visszhangzik az egész hárfá. Hagyjuk zengeni, s élvezzük a hangzást, még élesebben a visszhangot!”

Keveset tudtam még Prohászkaról, csak annyit, hogy a nagy püspök 1927-ben meghalt. Emlékét egy székesfehérvári templom őrzi. De reggeli és esti elmélkedései az Oltáriszentségről, Máriáról, a karácsonyjé és a keresztút misztériumáról írt hárfahangja valóban visszhangra talált lelkemben, és a nehéz helyzetekben igazi lelki vezetőként segített.

Úgy érzem, tartozom emlékének, hogy halálának 80. évfordulóján szóljak róla. Történelmünk tragikus korszakában: az első világháború, a Tanácsköztársaság rémuralma, Tri-

anonban hazánk darabokra hullása idején üstökösként küldte Isten gyógyírként hazánk fájó sebeire őt, aki korának felejthetetlen apostola volt. Hazánk egyik legkiválóbb főpapja 1888-ban a felvidéki Nyitrán született. A Felvidék, a Vág völgyének felejthetetlen szép tájai, a család harmonikus légköre az, amiből felnöve valóban „Napba öltöztetett emberként” testben-lélekben harmonikus szépségben indul életútja. Piarista és jezsuita iskolái után hétéves római tanulmányi útjáról tér haza mint felszentelt pap és filozófiai hittudományi doktor. Itthon püspökségéig munkája Esztergomhoz köti. A kispapok latin–görög szakos tanára, a dogmatika tanára a teológián, és csaknem 22 évig a leendő papok lelki vezetője, spirituálisa.

1905. október 27-én kinevezik Székesfehérvár püspökévé. X. Pius pápa szentelte püspökké december 24-én Rómában a Sixtus-kápolnában. Püspöki jelmondata: Dum spiro, spero – Míg élek, remélek.

Mélységes szellemiséget sugárzó alakja egyre gyakrabban jelenik meg a budapesti egyetemi templom szószékén. Így vált annyira ismert szellemi vezetőjévé a katolikus világnézetnek. Ezekben a beszédekben keményen bírálta a katolikusok szellemi restségét, elkényelmesedését. Hogy megkezdődött hazánkban a katolicizmus öntudatra ébredése, egyértelműen az ő tevékenységének következménye.

Érdemes megismerni szociális elkötelezettségét, kemény elhűségét, amellyel bírálta a kapitalizmus embertelenségét, a liberalizmus szélsőségeit. Próféta szelleme megelőzte korát. Kortársai, akiket szellemi kisugárzása megérintett, kora apostolának nevezték.

Hazánk mai gazdasági és szociális helyzetében nagyon is időszerűek Prohászka gondolatai. Bizony, ma is szükségünk van apostoli lelkekre, akik – mint Prohászka tette – tudnak és mernek apostolok lenni.

Az élettől is világító fáklyaként búcsúzott. 1927. április 1-jén az egyetemi templom szószékén így szólt hallgatóihoz: Legyetek csendben! Összeesett, és másnap, április 2-án halt meg. A róla elnevezett székesfehérvári templomban látható művészi síremléke azt a jelenetet ábrázolja, ahogy a szószéken a halál angyala kiveszi kezéből az élet fáklyáját.

Márványkoporsójának felirata: Prohászka Ottokár, Magyarország apostola, tanítója. A következő számban a meditáló, misztikus, a tájban is Istenre találó papi lélekről szólok, akinek mély hite, csodálatos képi interpretálása vezetett egy életen át a lélek útjain.

N. E.

Missziós lelkigyakorlatra hívunk!

Már évek óta fiúk kisebb-nagyobb csoportja találkozik a verbiták misszióházaiban, hogy a Szentírás vezetésével elmélkedjen mindennapi életünk és a missziók kapcsolatáról. 2007. nagyböjtjében is várjuk mindazokat, akik a keresztény missziók lelki térképén szeretnék behatárolni magukat: Miért vagyok keresztény? Ha keresztény vagyok, miért vagyok misszionárius?

A lelkigyakorlat helye és időpontja:

Kőszeg, Szent Imre misszióház (9730 Kőszeg, Park u. 1.)

2007. március 15. 19 órától március 18. 12 óráig

Minden 15–30 év közötti érdeklődő fiú jelentkezését szeretettel várjuk, aki fontosnak érzi, hogy hasonló kérdésekre választ keressen.

Lehetőség szerint 15–20 és 18–30 éves korcsoportokat alkotunk.

Jelentkezési határidő: 2007. március 10.

Szívesen ad felvilágosítást, kérdésekre választ:

Lányi Béla SVD

Tel.: 06-1/424-56-68

Mobil: 06-30-418-91-96

E-mail: verbita@hotmail.com

Nem csak gyerekeknek!

Kedves Gyerekek!

Böjtelő havában járunk. Február hónapunk a latin Februus szóból származik, Februus a tisztaság istene volt. A tél utolsó hónapja nemcsak az ókori népeknek, hanem hazánk falvaiban is hagyományosan a megtisztulás, megújulás jegyében telt el. Ilyenkor már lassacskán éledezik a természet, bár még zord és zimankós lehet az idő, de mindnyájan érezzük, hogy hamarosan vége szakad a télnek, egyre erősebben várjuk a tavaszt.

József Attila sorai jutottak eszembe erről a telet temető, tavaszt idéző februárról:

„Roskad a kásás hó, cseperészget a bádogeresz már,
elfeketült kupacokban a jég elalél, továbbúnik,
buggyan a lé, a csatorna felé fodorul, csereg, árad.
Illan a könnyű derű, belereszket az égi magasság
s boldog vágy veti ingét pírral a reggeli tájra.”

Első februári ünnepünk február 2-án Gyertyaszentelő Boldogasszony napja, Szűz Mária tisztulásának emléknapja. A szentelt gyertya a fényt, a világosságot, Jézust, az Üdvözítőt jelképezi, és nagyon fontos szerepe van a keresztény katolikus családok életének nagyobb eseményeiben, elkíséri őket a bölcsőtől a koporsóig. Régen minden katolikus család tartott otthon szentelt gyertyát. A szentelt gyertya lángja utat mutat, erőt ad, mindig emlékeztet bennünket arra, hogy nem szabad elcsüggednünk, mert az út végén Krisztus világossága vár bennünket, és arra is, hogy mi magunk is váljunk fénné, világítsunk embertársaink között hitünkkel, szeretetünkkel, példamutató életünkkel. Számos időjárásjósó hiedelmünk kapcsolódik ehhez a jeles naphoz: ilyen például az árnyékát meglátva a barlangjába visszamenekülő medve, ami további hideg téli napokat

jelez. Az ország egyes vidékein földbe szúrt gyertyával jósoltak: amilyen mélyen le tudták dugni a gyertyát a földbe, addig hatol még le a fagy tavaszig.

Szent Balázs vértanút, a középkorban rendkívül népszerű tizenegy segítőt szent egyikét, a torokbetegségek védőszentjeként ismerjük, emléknapján, február 3-án évről évre Balázs-áldásban részesülünk a templomban. Erről a szép szokásról emlékezik meg sokat idézett, megrendítő költeményében Babits Mihály is. „Szépen könyörgök, segíts rajtam, Szent Balázs!” – írja a költő, s a következő sorok a bűnbánattal teli lélek nehéz, esdeklő szavait idézik a halál árnyékában. „Lásd, így élünk mi, gyermek módra, balgatag, / hátra se nézünk, elfutunk / a zajló úton, eleresztve kezete, / magasabb szellemek – de ti / csak mosolyogtok, okos felnőttek gyanánt. / Nem sért ha semmibe veszünk / s aztán a bajban újra visszazaladunk / hozzátok, mint hozzád ma én” – Babits itt a felelőtlenül eltékozolt percekéről, órákról, évekről ír, amikor kényelemből, daczból, érdekből vagy saját pillanatnyi szórakozásunkat keresve letérünk a számunkra, keresztény emberek számára kijelölt útról. Például amikor akarva vagy akaratlanul elfelejtünk imádkozni, templomba menni, szüleinkkel, testvéreinkkel, társainkkal, barátainkkal szeretetteljesen, emberségesen banni. Utána persze a bajban, betegségben, kilátástalan helyzetekben kétségbeesve menekülünk vissza, kapkodunk a segítő kéz, a védelem, az oltalom után, s fogadkozunk, hogy soha többé nem vétkezünk, nem élünk vissza szeretetünk jóságával, bizalmával. Ki ne élte volna át közülünk ezt az érzést? Gyermekként szüleitek, felnőtt családtagjaitok megbocsátó szeretete vesz körül benneteket, és bizonyára sokszor megtapasztaltátok már, hogy bármilyen hibát követtek is el, hozzájuk mindig fordulhattok, az ő támogató szeretetükre, segítségükre mindig számíhattok. Felnőttkorában sem marad teljesen magára, támasz nélkül az ember. Erre utal a „mennyei Atyánk” kifejezés is. Legszebb

imádságunkban, a miatyánkban pedig így kérjük a Jóistent: „bocsásd meg a mi vétkeinket”, „ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól”. Emberek vagyunk, mindnyájan hibázunk, követünk el bűnöket, nem mindig sikerül Istennek tetsző módon élnünk. Persze jó lenne, ha folyton-folyvást törekednénk rá, jó lenne, ha nem csak a bajban, rettegve, végső kétségbeesésünkben jutna eszünkbe a hitünk! De azt tudnotok kell, hogy még a legreménytelenebb, legkilátástalanabb helyzetben is menedékre találunk mennyei Atyánknál, soha sem késő bűneinket megbánni, megbocsátásért folyamodni hozzá. Soha nem késő megváltozni, elhagyni rossz szokásainkat, gyengeségeinket, és nagy akarattal küzdeni, hogy valóban hitünk szerint élj, keresztény emberré váljunk.

Magyarország egyes vidékein almát is szenteltek február 3-án, és a „Balázs-almával” szintén torokfájást, torokbetegségeket gyógyítottak.

Februárban nemcsak a természet, hanem az emberi lélek is ébredzik, nyiladozik. A vízkereszt és hamvazószerda közötti farsangi hetekben újra van helye a vidámságnak, mulatságnak, a párkeresésnek, szerelemnek, udvarlásnak. A farsangi hangos, gyakran jelmezes, álarcos mulatságokkal a telet akarjuk elfelejtetni, elűzni, a farsangi eszem-iszom, dínomdánom azt a kívánságot tükrözi, hogy egész esztendőben bőségben, jólétben élhessünk. A kikelet, a napsütés, az első virágok felébresztik az emberi érzelmeket is. Erről tanúskodik február 14-i jeles napunk, Bálint napja is, mely a magyar nyelvterületen tavaszkezdő napként ismert: egyes vidékeken ekkor kezdték metszeni a szőlőt, facsémétéket ültettek, az időjárásból pedig a várható termésre jósoltak. Szent Bálint (Valentiusz) napján két szentre is emlékezünk. A Valentiusz név jelentése: erős, egészséges. A két szent életű férfiú valóban hatalmas lelki erővel rendelkezett. Egyikük Rómában volt áldozópap, másikuk a Rómához közeli Terni városában püspök. Mindketten a III. században éltek, és hittérítő munkájuk miatt a keresztényüldözések áldozatává váltak. Emléknapjuk Európa-szerte a szerelmesek ünnepe: ilyenkor virággal, apró ajándékokkal,

üzenetekkel kedveskednek egymásnak a fiatalok, jegyesek, házaspárok.

Az idő melegebbre fordulását várjuk február 19-én, Zsuzsanna napján is. A híres héber legenda Zsuzsanna majdnem áldozatul esik a rosszindulatú, gonosz pletykálkodók vádaskodásának. A fiatal nő szépségére, tisztaságára, boldogságára irigy ármánykodók, meglesték a fürdőben, és házasságtörés vádjával halálra ítéltették. A bajkeverők végül nem érik el céljukat, nem tudják bemocskolni Zsuzsanna jó hírét, nem tudnak foltot ejteni becsületén, bárhogy is szeretnék, nem tudják tönkretenni a házasságát sem. A bíró az őszinte, nyílt, igaz beszédnek hisz, s a hamis vádaskodásért szabja ki a halálbüntetést. A történet örök tanulsága, hogy ne irigyeljük el mások boldogságát, sikerét, örömét, s különösen ne feketítsük be társainkat, ne vádaskodjunk mások háta mögött, mert előbb-utóbb minden rosszindulat, minden pletyka és ármánykodás viszájára fordul, az igazság végül mindig napfényre kerül, s mi magunk válhatunk rosszakaratunk áldozatává.

A Szentlélek sugallatára Júdás helyére a tanítványok közé sorshúzással megválasztott Mátyás apostol emléknapiját február 24-én ünnepeljük. A Mátyás név jelentése: Isten ajándéka. Mátyás is a keresztényüldözések során halt vértanúhalált, feltehetően Jeruzsálemben kövezték agyon. A Mátyás napján fogott hal – a „Mátyás csukája” – jó, bő fogást ígér a halászoknak. „Mátyás, Gergely két rossz ember” szólásunk arra a népi megfigyelésre utal, hogy ezeken a napokon gyakran újra hidegebbre fordul az idő.

A farsangi időszaknak hamvazószerda vet véget, ami idén február 21-ére esik. A bűnbánat ősi jelképe a hamuval hintés, ezért jelöli meg homlokotokat a pap ezen a napon a szentmise után.

Hamvazokodáskor jussanak eszetekbe Babits Mihály idézett sorai, és ne késlekedjete felismerni a helyes irányt! A nagyböjt mindnyájunk számára alkalmas idő a lelkiismeret-vizsgálatra, bűnbánatra, megtisztulásra, Istenhez fordulásra.

Rejtvény, feladat

Óvodásoknak, kisiskolásoknak:

A legenda szerint Balázs püspök a keresztényüldözők dühe elől menekülve egy ideig a Szebaszta város melletti vadonban, egy barlangban éledgett. Az erdő vadjai hozzá szegődtek, Balázs gyógyította őket heteken, hónapokon át. Amikor a római katonák végül rátaláltak, hogy elhurcolják, a vadállatok Balázs püspök védelmére keltek. Rajzolták le Szent Balázs püspököt a vadak között!

Nagyobbacsáknak:

A rejtvény függőleges oszlopában egy jellegzetes farsangi finomság nevét olvashatjátok.

1. A falvakban a farsangi táncmulatságok legtöbbször itt zajlottak.
2. Milyen madarak visszatértét várja a magyar néphagyomány Bálint napján?

3. Görög eredetű név, jelentése: Isten adománya. Az ezt a nevet viselő szent emléknapija február 6-án van.

4. Milyen madár szerepel a Zsuzsanna-napi időjárásjósolásokban?

5. Apostol más néven.

6. Február 16-i jeles napunk, időjárásjósoló nap, a népi rigmusokban Zsuzsanna-nap a párja.

7. Ezt a szentet február 5-én ünnepeljük, a fiatal lány Szent István udvarában nevelkedett, s a szent királynak vagy Gizellának közeli rokona lehetett.

8. Jellegzetes farsangi dramatikus játékunk egyik főszereplője, aki a húshagyókeddi, farsangfarkán előadott vídám jelenetben Konc királyt győzi le, jelezvén a nagyböjt közeledtét.

9. Kivégzési mód az ókori Rómában.

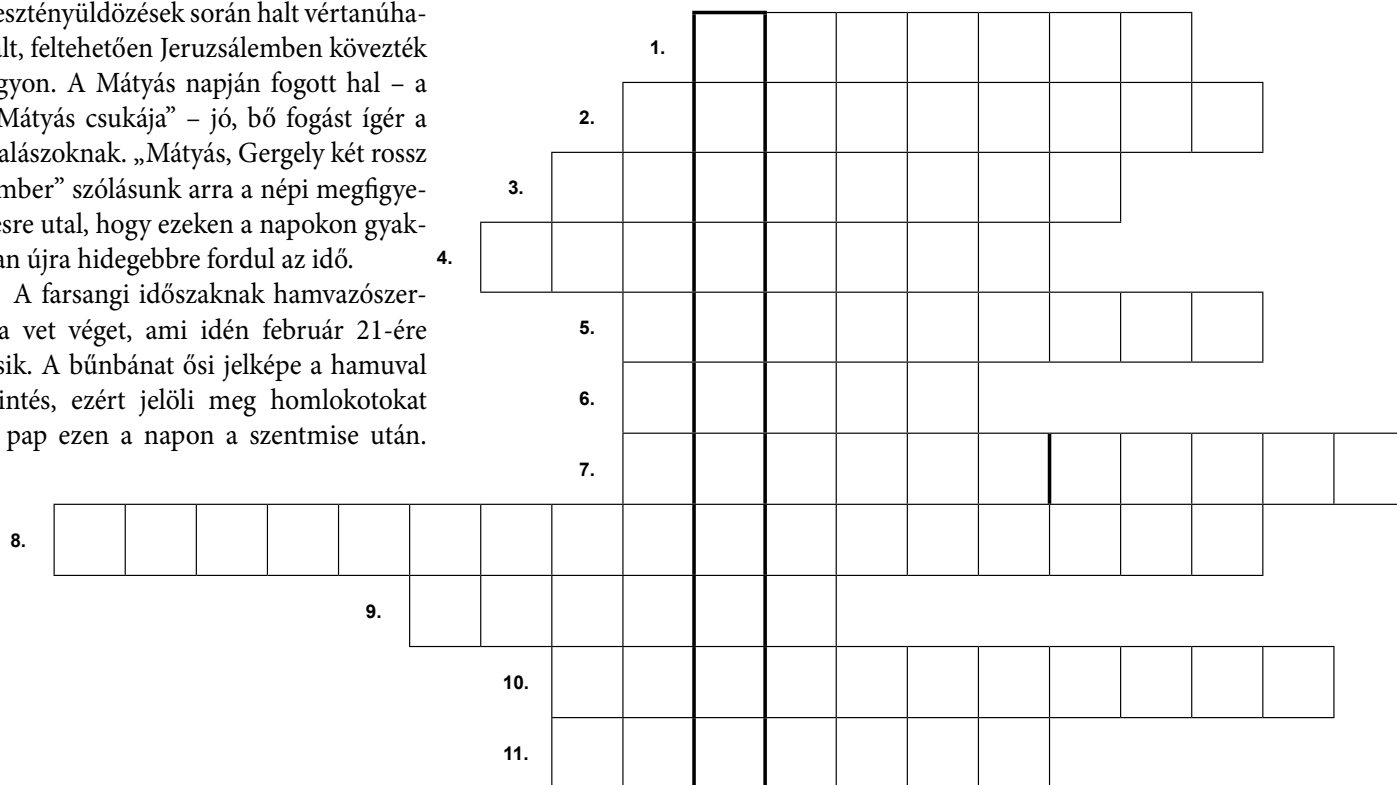
10. Mit szentelnek a templomban virágvasárnap?

11. Kiket szegyenítettek meg a tuskóhúzás szokásával farsangkor?

12. Tavasz más kifejezéssel.

A rajzoláshoz, rejtvényfejtéshez jó szórakozást kívánok! Farsang farkán mulassatok jól, a böjti napokat pedig szánjátok a lelki megújulásra!

Péti Mária



Ismét a klubban

Január 13-án az ovismise után ismét gyermekklubba tartottunk. Fiam bátran lépegetett a cél felé, nehogy lemaradjunk. Ahogy odaértünk, egy pillanat alatt levetette a kabátját, és alig várta, hogy az éppen aktuális feladatot meghallja és elvégezze (ahogy visszaemlékszem, nyáron épp ilyen gyorsan szoktam a strandon fürdőnadrágra vetkőzni, hogy csobbanjak a Balatonban). Aznap éppen a Szilágyi általános iskola tanárai tartották a foglalkozást. Három csoport alakult ki: nagycsoportos ovisok, kisebb ovisok, kisbabák. Mindenkinek volt hely! Senki nem unatkozott, még a szülők sem: beszélgettünk, mintapéldányként kapott katolikus újságot lapozgattuk, piciknek segítettünk, és odafigyeltünk a tanító nénik értékelésére is. Akik elfáradtak, kimentek az előtérbe, ahol kaptak elemózsiát és gyümölcssteát is. Minden alkalommal vannak olyan segítők, akik önzetlenül elvállalják a szervírozás szolgálatát – egyszer már nekünk is el kellene vállalni... Különösen jó érzés fogott el, amikor a segítőt megglátam. Szilágyis nagy fiúk voltak, akik türelmesen hozták-vitték a teát, süteményt. Milyen volt a gyerekklub? Fiam értékelése szerint: „ha nem lesz klub, akkor misére se megyek”. Helyébe én is ezt mondtam volna talán. Ezek a mai fiatalok! Mindenkinek köszönöm, akik segítettek, és részt vettek.

RaG



Fotók: Tátriné Radics Rita



Kitekintő

A francia-magyar együttműködés újabb állomása

A franciaországi Pays de la Loire régióból érkezett küldöttséget Lasztovicza Jenő, a Veszprém megyei közgyűlés elnöke fogadta. A delegáció az immár egy évtizedes magyar-francia együttműködés keretében érkezett Veszprémbe.

A megbeszélés során újabb közös elképzelések megvalósítását készítet-

ték elő a tárgyaló felek Zala-Somogy-Veszprém megye, illetőleg a franciaországi Pays de la Loire régió között.

Talabér Márta a tervekről szólva elmondta, ez év június elején turisztikai szakemberek érkeznek a franciaországi társrégióból, hogy a három előbb említett megyét, illetve Budapestet megismerjék. A Veszprém megyei közgyűlés alelnöke elmondta azt is, a nyár folyamán megyénkbe érkezik egy francia képzőművész, hogy a magyar kortárs művészettel ismerkedjen. Egy később-

bi megbeszélés tárgya lesz majd, hogy a balatoni borvidékek csatlakozzanak az európaiakhoz, ezzel felkerülve az UNESCO világörökségi listájára.

A francia delegáció vezetője elismerően nyilatkozott a 10 éves együttműködésről. Catherine Piau hozzátette, örül annak, hogy a választásokat követően mindhárom magyar megye megerősítette a velük való együttműködést. A tárgyalásokat követően a tihanyi apátságot látogatta meg a francia küldöttség.

Egyedül nem megy

Gyakorta hallok panaszkodni huszonéves, harminc körüli fiatalokat, hogy milyen nehéz „normális” partnert találni. A lányom is ezt állította még főiskolás korában, hivatkozva a saját és évfolyamtársnői tapasztalatára. A lányok szerint komolytalanok, léhák a mostani fiúk, menekülnek a felelősségtől, ráadásul trágárak, isznak, és csak futó kalandokat keresnek. Érdekes módon azonban erről nemcsak a lányok panaszkodtak, hanem a fiam és baráti köréhez tartozó srácok is. Szerintük a lányok csak a pénzre „mennek”, kihasználják a fiúkat, eltartatják magukat, és így tovább.

Jogos a méltatlankodás, hiszen a már tinédzser korát kinőtt fiatal természetes módon a jövőjét tervezi, a partnerére úgy gondol, mint potenciális házastársra. A húszon felüli, érettebb fiatal már nemcsak szórakozni akar, nemcsak a bulizáson jár az esze – tegyük hozzá, az sem mindegy, hogy kivel –, hanem megbízható partnert szeretne, akire építhet, akire számíthat, jóban, rosszban. Akivel egyféleképpen gondolkodik az élet lényeges dolgairól, röviden, akivel egy húron pendülnek. És valljuk be, ilyet találni sem régen nem volt, sem most nem könnyű feladat. Persze különös ez a dolog, hiszen ha mindkét nem részéről azonos az igény, akkor ezek a rendes, tisztességes fiatalok miért nem találkoznak, miért mennek el egymás mellett? Hajlamosak vagyunk általánosítani, kárhoztatjuk a mai fiatalokat, látva a sok idétlen, magamutogató „tévéasztárt” és a hozzájuk hasonló feltűnési viselkedésben szenvedő, tévútra tévedt fiatal. És itt kénytelen vagyok nevesíteni az RTL Klub délutáni(!) két műsorát: a Balázs- és a Mónika-show-t – több példát is lehetne hozni – amely szégyene azoknak is, akik szerkesztik, és azoknak is, akik szerepelnek benne. Ezek a sekélyes lelkivilágú szerencsétlen emberek – pénzért, vagy szereplési vágyból? – ország-világ előtt vallanak legintimebb titkaikról, abban a szálnalmas és nevetséges meggyőződésben, hogy az említett két műsorvezető majd

megoldja ezeket. Ahelyett hogy orvoshoz, lelkészhez vagy pszichológushoz mennének, a kamerák előtt teregetik a szennyest, s néha az az érzésem, hogy még élvezik is. Lehetne mondani, hogy akinek nem tetszik, ne nézze, és ez természetesen rám is vonatkozik. Azt gondolom azonban, hogy egy szilárd erkölcsi tartással rendelkező felnőtt ember bátran megnézheti, hiszen magam is azt tartom, hogy minden és mindenki jó valamire, ha másra nem, hát elrettentő példának. Ám egy kialakulatlan egyéniségű, befolyásolható gyermekre vagy fiatalra egészen más hatással lehetnek a látottak.

Azonban, hála Istennek, vannak másfajta gyerekek is, ezt valószínűleg mindenki tapasztalja ismerősei körében. De hogy ők, az azonos igényű fiatalok miért nem találják egymásra, ez a nagy kérdés. Rejtély számomra, hogy lányom legkedvesebb barátnője, aki a fővárosban él, és egy országos katolikus lap szerkesztőségében dolgozik, jó kül-sővel és istenadta tehetséggel megáldva, miért nem talál magának társat. Vera szép, kedves, művelt, jó humorú, gazdag lelkű teremtés, harminc felé közeledve magányos, szomorú, napi megélhetési gondjai vannak, s szülei támogatására sem számíthat, mert édesapja régen meghalt, édesanyja pedig fekvő beteg. Vagy miért, hogy a kedves, harmincas kolléganőm, aki szintén tehetséges, csinos, jól szituált, sok-sok csalódás után a mai napig magányosan keresi a nagy őt? Végül is arra jutottam, hogy valószínűleg ezek a fiatalok rossz helyen keresik a társat. Ezek a gyerekek látszólag nem sikeresek, gyakran csendesebbek, szemérmesebbek az átlagosnál, hangjuk nem harsogja túl a „divatosakét”, értékeik nem látványosak. Ők, mivel igényesebbek, nem járnak olyan helyekre, ahol könnyen lehet ismerkedni, ahol csak úgy „adódnak” a dolgok. Ők nem fognak soha leszólítani senkit az utcán, bármennyire is tetszik nekik az illető, soha nem fognak hazudni, olcsó bókokkal szédíteni senkit. Diszkókban,

klubokban persze könnyen lehet partnert találni, de ők nem olcsó sikerre, rövid távú kalandokra vágnak, ezért ilyen helyeken nemigen fordulnak elő. Mi marad hát, mi van ezeken kívül, ami igényes, színvonalas szórakozást nyújt, ahol ismerkedhetnek, barátkozhatnak a fiatalok? Ments Isten, hogy példának állítsam a szocializmus éveiben működő ifjúsági szövetséget – csak a szisztémát szeretném párhuzamba állítani – de azt meg kell hagyni, hogy az „elvtársak” jól kitalálták és ügyesen megszervezték azt a szervezetet, amely céljuk érdekében a fiatalokat összefogva közös nevezőre hozta őket. Hasonló módon, de természetesen egészen más tartalommal megkéne szervezni magunkat, mert láthatjuk, magányosan, egyedül nem megy. Persze ma is vannak keresztény közösségek, különféle hobbikon alapuló társaságok, énekkarok, sportok, tánccsoportok és egyebek, amelyek a megoldás kulcsai lehetnének. Ám ezekkel kapcsolatban különböző fenntartásai vannak a fiataloknak. Fentiek egy részét nagyon elvontnak, nem „e világinak” tartják sokan, hiszen azt gondolják – persze tévesen – hogy a vallási közösségekbe nem hús-vér ember, hanem csupa sóltan, aszketikus, ájtatos „zombi” jár, a többi csoporthoz meg valamiféle indíttatás vagy tehetség valóban szükségeltetik. Sokan egyszerűen csak félénkek, tanácsalankok vagy gátlásosak ezekhez a közösségekhez csatlakozni. Talán az érintett fiatalok segíthetnének a kívülállótat meggyőzni, elvinni oda, ahol ők már kipróbáltan jól érzik magukat. A választ természetes nem én fogom megadni a problémára, csak felvettem azt, és halvány ötlettel tudok hozzájárulni annak megoldásához. Azt azonban mindenképpen komolyan gondolom, hogy az alkoholbűzös kocsmák, a ködös, kábítószerszagú diszkók, a „meleg”-klubok és pubok, a pizzériának álcázott alvilági csehók mellett nagy szükség és igény van olyan közösségekre, ahová a szülők bátran elengedhetik gyerekeiket, ahová a fiatalok nemtől, vallástól és hovatartozástól függetlenül szívesen járhatnának, mert csak egyetlen dolog volna fontos, de az mindenben: az igényesség.

E. Hargitai Márta

Kitekintő

Szellemi és muzeális értékek ismét egyházi tulajdonban

Nagy értékű könyvek kerültek vissza az egyházhoz, a megyei önkormányzattól, illetve a megyei múzeum leltárából.

A 75 kötet 1954-ben került állami tulajdonba és a Laczkó Dezső Múzeum leltárába. Az önkormányzat jelenlegi vezetése támogatta azt az elképzelést, hogy a muzeális értékű anyagok visszakerüljenek jogos tulajdonosukhoz, a bencés, a ciszterci és a ferences rendekhez.

Az ünnepélyes átadáson dr. Fodor

Zsuzsa elmondta, a legrégebbi könyv 1543-ból való, a többi a XVII–XVIII. században született. A múzeum igazgatónöje hangsúlyozta, a kiadványokat eddig féltő gonddal őrizték, de a legjobb helyre a jogos tulajdonosoknál lennek.

Lasztovicza Jenő, a megyei önkormányzat elnöke kiemelte, a könyvek visszaadása gesztusértékkel bír, azt a szándékot jelzi, hogy el kívánják mélyíteni az egyházakkal való kapcsolatot.

Az egyház nevében örömet és hálójukat fejezték ki a megszólalók, dr. Korzenszky Richárd, Hervay Levente, Szabó József és Bánhegyi Miksa.

Imádkozzunk értük...!

...mert az örök hazába költöztek:

Ambrus Dávidné Iker Margit (86 éves) 2006. december 30-án, Erdélyi László (82 éves) december 31-én, Csomay József (70 éves) 2007. január 2-án, Dávodi Aranka (79 éves) január 3-án, Verkóczy Béláné Kovács Mária (98 éves) január 6-án, Kloó Józsefné Ékes Anna (84 éves) január 6-án, dr. Berkes Rudolf János (65 éves) január 7-én, Pál Lászlóné Paál Anna (59 éves) január 10-én, Nagy Ferenc (43 éves) január 17-én, Böröczky Béláné Káposztás Rozália Gabriella (75 éves) január 20-án, Zalai Antalné Németh Róza (91 éves) január 22-én.

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai február 4-ára:

Általános: Hogy a föld javait, amelyeket Isten minden ember számára ajándékozott, bölcsen és az igazságosság, valamint a szolidaritás szempontjai szerint használják.

Missziós: Hogy a harmadik világ betegségei és nagy járványai elleni harc a szolidaritás szellemében egyre nagylelkűbb együttműködésre találjon valamennyi nemzet kormánya részéről.

A karitászcsoport gyűlése: február 14-én.

Február 11., a Szűzanya lourdes-i megjelenésének az emléknapja, a **beteg napja**. Templomunkban a délelőtt 11 órai szentmisén szolgáltatjuk ki a betegek kenetét azon testvéreinknek, akik idős koruk vagy betegségük miatt veszélyben vannak, és kérik a szentséget. Ennek a feltétele a szentgyónás, ill.

a megszentelő kegyelem állapota és a szentmisében a szentáldozás. Akik kérik a betegek kenetét, azok előzetesen jelentkezzenek a plébánián (327-609-es telefonon is lehet) vagy a sekrestyében.

Február 14. **Szent Cirill szerzetes és Szent Metód püspök** ünnepe, akiket Európa társvédőszentjeiként tisztelünk.

Február 18-én délután 3 órakor lesz a **siketek** februári közös **liturgiája**. Ez a nap egyúttal a nagyböjt előtti utolsó, a 7. évközi vasárnap, **könyörgőnap a világ éhezéiért**.

Ebben az évben **február 21-re esik hamvazószerda**, a nagyböjt kezdete. Ne feledkezzünk meg arról, hogy ezen a napon szigorú böjt van!

A nagyböjt kezdete kapcsán idézzük fel egyházunk **böjti fegyelmét!** Minden pénteken Jézus szenvedésére és halálára emlékezve bűnbánati napot tartunk valamilyen bűnbánati cselekedet végzésével, elsősorban hústilommal vagy más önmegtágadással,

jó cselekedettel vagy több imádsággal Jézus szenvedésére emlékezve (pl.: keresztút, fájdalmas rózsafüzér). Nagyböjt péntekjein 14 éves kortól továbbra is kötelező a hústilalom. Hústilalom alól felmentést kaphatnak a betegek és azok, akik nem a saját asztaluknál étkeznek, de ilyen esetben más bűnbánati cselekményt kell végezniük. Hamvazószerdán és nagypénteken pedig szigorú böjt van, ami azt jelenti, hogy a hústilalom mellett a felnőttek (18–60 éves korig) legfeljebb háromszor ehetnek, és csak egyszer lakhatnak jól.

Nagyböjt péntekjein este 6 órakor közös **keresztúti imádságot végzünk** a templomban.

Február 22. **Szent Péter** apostol székfoglalásának az ünnepe.

Február 24. hazánkban **Szent Mátyás** apostol ünnepe.

Február 25-én lesz országos gyűjtés a **katolikus iskolák** javára.

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
febr. 11.	Jer 17,5–8	1Kor 15,12.16–20	Lk 6,17.20–26
febr. 18.	1Sám 26,2.7–9.12–13.22–23	1Kor 15,45–49	Lk 6,27–38
febr. 25.	MTörv 26,4–10	Róm 10,8–13	Lk 4,1–13
márc. 4.	Ter 15,5–12.17–18	Fil 3,17–4,1	Lk 9,28b–36

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 600 példányban

Felelős kiadó: Tóth Gyula plébános
Szerkesztőség: a plébánián,
Veszprém, Dózsa György út 9.
Telefon: 88/327-609

Szerkesztők: Adonyi Krisztina,
Demény Anna,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán